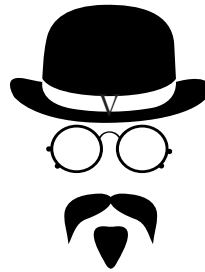

“Sorry jako.”

T G M

- Andrej
Babiš

STUDENTSKÝ PŘÍLEŽITOSTNÍK MG V

V. ČÍSLO, 16. 6. 2017

CO NAJDETE V NAŠICH NOVINÁCH:

NEJSEM TAK

VÝSTŘEDNÍ, ABYCH MĚLA DÍTĚ NA STŘEDNÍ

Proč Babišovi vychází podnik s klinikami pro asistovanou reprodukci a jak toto téma ovlivňuje naši společnost? Odpovědi na str. č. 4.

FYZIKA

(A JINÉ ZÁVISLOSTI)

Mysleli jste si, že profesor Hrnčířik chtěl být doktorem? Odpovědi na tuto a další zajímavé otázky najdete v Horkém kresle na straně 4.

JSTE SKRYTÝ LITERÁRNÍ TALENT?

Pak právě pro vás pořádá Masarykova veřejná knihovna Vsetín 8. ročník literární soutěže. Více podrobností najdete na straně č. 5.

Q&A Z BESEDY O SMRTI

Jaký máte názor na černý humor? Já bych vám řekl vtip tak černý, že jsem se mu ani nesmál. Zbytek Q&A najdete na str. 2.

ÚVODNÍK

JAK VZNIKAJÍ NOVINY?

Některí z nás v okamžiku, kdy oslaví osmnácté výročí své existence na modré planetě, vymění plechovky limonády za krigly s pivem a pendreký od paní bufetářky za tabákové trubičky od paní trafikantky. Co si budem namlouvat, studentský život je skvělý. Do chvíle, než přijde nějaká povinnost a uvědomíme si, že tabák nepadá z nebe jako mana a že kocovina není jen ve filmech. Mladý dospělý človíček se najednou ocitá ve světě plném nástrah a jedním z jeho největších nepřátel je prokrastinace. Dokonce i my z Redakce často podléháme jejímu pokušení, a tak se není čemu divit, že vy, naši milí čtenáři, jste byli letos ochuzeni o celé jedno číslo. Snad nás chápete a soucítíte s námi...

Ovšem není snadné takové noviny vydat. U našich počítačů nejen prokrastinujeme, ale také se scházíme, abychom vymysleli obsah novin a samozřejmě nikdo z nás “nemá čas”. (Pokud pomineme, že čas je fyzikální veličina, kterou nelze vlastnit.) Kromě toho, že se musí vymyslet témata článků, nejhorší je, je napsat. Redaktoři si lámou celé dny a noci hlavu s tím, jak co nejlépe jakýkoliv článek sprznit, aby ho potom nikdo nečetl. Asi právě toto dělá naše noviny tak populární. Nebo je to naopak?

Ve chvíli, kdy jsou články už napsané, přichází korekce. První fáze je útok studentstva na hrubky našich novinářských myslí a následuje masová ofenziva učitelského sboru. Tedy, vybraných jedinců. Tito jedinci nás nikdy nezklamali, tak jako my je, a za to jim vzdáváme hold. Poté se články sází v programu do šablony a upravuje se odsazení a délka textů tak, aby to všechno do sebe zapadlo jak puzzle.

Potom si uděláme výlet do Ostravy, kde nám (teď už pravidelně) firma Ethics s. r. o. noviny tiskne. Nakonec už jen čtenáři komentují moji práci, protože vždy zapomenou zkontrolovat finální verzi a mlátí mi s tím o hlavu, protože “nemám čas” to po sobě a ani po ostatních číst.

Nikdo nejsme dokonalí, na to myslíme. Ale měli bychom být věrní sami sobě a své práci, snažit sami sebe tlačit kupředu, i když někdy se to může zdát jako bychom tlačili vagon plný glycerinu. Tak pozor, aby nevybuchnul.

- Pan Kyn

STUDENTI STUDENTŮM

Přijď růst na

ROOST!

Pan Dokonalý ve friendzonu

Vešel jsem 1. září do třídy, a tam v řadě nalevo seděla. Anděl!

S dlouhými vlasy, milým úsměvem a zeleno-hnědýma očima. Byla to láska na první pohled, a já si řekl, že ji musím získat.

Jako zkušený lamač dívčích srdcí, který se bál opačné pohlaví i oslovit, jsem nasadil svou osvědčenou balící taktiku – taktiku ducha. Nepromluvil jsem s ní ani slovo, nezdravil ji, a vůbec, snažil jsem se nedat nijak najevo, že se mi líbí.

Možná vás to překvapí, ale nezabralo to. Bylo třeba zkusit něco jiného. Plán byl jasný: Facebook.

Začal jsem výborně, přidala si mě do přátel. Jede po mně, říkal jsem si, a napsal jí „ahoj :):“.

Dali jsme se do psaní, zjistil jsem, že hraje na housle, já jsem na ně hrál taky – byli jsme si souzeni. Vše se vyvíjelo podle plánu.

Když v tom si mě odebrala z přá-

tel. Jen tak, z ničeho nic. Uprostřed konverzace. Bylo to nemilé, ale vzal jsem to sportovně. Přece jen, nemá zájem, její chyba. Napsal jsem jí, že to chápu, a postavil se k tomu jako chlap.

Ano. Tak přesně to se nestalo.

„sorry“

„fakt sorry ja nevedel ze te to nastve :(promin...“

„jeste jednou sry a pls prijmi to pratelstvi :(moc pls :(“

- druhý den -

„fakt sorry moc me to mrzi :(“

Bohužel, jde o autentický přepis konverzace (jen mé zprávy, ona samozřejmě neodpověděla), pokud by mi někdo nevěřil, rád ukážu screenshot.

Na mou obranu, stalo se to v primě a bylo mi 11, ty zprávy jsou datované na říjen 2010.

K mé taktice ducha jsem se tedy navíc styděl, na vztah to nedopadlo a já mířil za báječným friendzonem...

Možná jste si po škole všimli černo-zelených vizitek s divným nápisem.

Roost je zkratka tří slov. ROzvoj, Osobnost, STudent, s anglickou výslovností [růst].

Jde o studentský projekt, od studentů pro studenty, v rámci kterého bychom chtěli organizovat setkání. Setkání, na kterém bude několik různých témat, kde se lidi dozví něco nového a pobaví se.

Pilotní setkání proběhlo 30. 5. v přednáškovém sále městské knihovny. V příjemné atmosféře jsme si dali připravené občerstvení – nakrájené ovoce s pomerančovým džusem – a poslechli si tři témata: o Roostu jako takovém, o manipulaci v hádkách a o friendzone.

CO SE DĚJE NA ŠKOLE?

Např., víte, že každý z nás v hádce manipuluje, a dokonce o tom ani neví? Použil proti vám někdo argument typu „Tak jsem vždycky ta nejhorší, no“, nebo „A cos dokázal ty, že mě poučuješ?“ Pak vámi manipuloval, i když nejspíš podvědomě.

Na prvním Roostu jsme probírali, jak se takovým argumentům bránit, a také, proč je friendzone většinou pouze výmluva kluků, co se sebou nechtějí nic dělat.

Hned, jak u organizátorů opadne snaha spravit si v červnu známký, přidáme na naše sociální síť fotky.

Chceš strávit fajn odpoledne, poznat nové lidi, něco zažít, pobavit se nebo jen vědět víc? Přijď růst na nějaký z příštích Roostů, sleduj nás na našem facebooku „Roost“ a instagramu „mujroost.cz“, nebo se informuj přímo u mě nebo u Matěje Šaka. Těšíme se na tebe!

- Jan Jurčík

Následoval videorozhovor s doktorkou Kateřinou Doležalovou, která v něm popisuje svou cestu k dětské paliativní péči a odpovídá na otázky týkající se její práce.

V rozhovoru líčí své zkušenosti s prací s umírajícími dětmi a jejich rodiči. Nejhorší pro rodinu jsou podle ní tabu a jiné překážky. Když se zboří takové překážky, prožijí zbytek života v mnohem větší pohodě. V eutanazii paní doktorka nevidí smysl. V dnešní době totiž medicína dokáže udržet dětem poslední dny bez bolesti a rodiče jsou vděční za každou chvíli, kterou můžou s dítětem prožít. Eutanazií rodinu okradete o poslední vzácné (někdy nejkrásnější) chvíle, které společně mohou prožít. „Pro mě je práce se smrtí uspokojující, je to takový paradox, ale neumím si představit, že bych dělala něco jiného. Lidé by se měli o smrt zajímat. S každým umírajícím dítětem se učím žít. Je to pro mě neuvěřitelný zdroj energie a inspirace a umím si tak vážit každého momentu.“ říká paní doktorka ve videorozhovoru, který najdete v odkaze v rozšířeném vydání TGM.

Mgr. Květoslava Othová vede hospic Citadela ve Valašském Meziříčí. Toto zařízení se věnuje jak paliativní péči, tak i péči o lidi postižené Alzheimerovou chorobou. Takto zní motto Citadely:

"Ideálem je, aby člověk umíral usmířen, bez bolesti fyzické, psychické, sociální a duchovní a s vděčností za život, který mu byl dán."

- Jaro Krívohlavý

“Když se mě kamarád ptal, jak se mi tam pracuje, odpovídám mu: “Přijed se podívat, určitě se ti tam bude líbit.”

Kromě toho, že jsme se dozvěděli, jak velké množství takových zařízení v naší malé zemi je, nechybělo ani pozvání studentů zdravotnických oborů na praxi v nich.

Kromě prolomení ledů směrem k tématu smrti bylo cílem přednášky také pomoc zařízení, o kterých jsme slyšeli. Proto Paní Othová obdržela certifikát na pět tisíc korun, které byly vybrány jako vstupné na přednášku. Se slovy: „Vy, jako mladí lidé, mi neustále vyrážíte dech.“ dar přijala a ne skrývala překvapení.

Smekáme před týmem, který besedu zorganizoval. Nic podobného jsem ještě ze studentského klobouku vytaženo neviděl.

Q&A

Pane doktore, jaký je Váš názor na eutanazii?

Vůči žadateli to není spravedlivé. Úplně chápu, když někdo chce eutanazii. Člověk si říká: “Život je těžký, moc mi toho nezbyvá.”, je to něco, jako když jsem nešťastně zamilovaný, všechno se zdá být černé. A je to pochopitelné. Ale jiná otázka je, jestli to mám udělat. Když mě o něco požádáte, tak já si musím rozmyslet, jestli to udělám nebo ne. Předpokládám, že takový člověk prochází existenciálním utrpením (něco jako filozofické utrpení). Pak otázka, jestli jeho volba je správná. I když mu poskytnu eutanazii, stejně na konci života bude trpět. Myslím si, že správné je tomu člověku jeho utrpení ulehčit, protože nikdo neví, co následuje po smrti.

Jak se jako etik stavíte k tomu, že v některých zemích se lidé staví do pozice rozhodovat o tom, jestli eutanazie bude nebo nebude (mysleno uzákoněna či uplatňována) ?

Na této rovině je to společenské rozhodnutí. Konečné řešení a rozhodnutí je potom stejně na subjektu a ošetřujícím lékaři.

Jaký máte názor na černý humor?

Já bych vám řekl vtíp tak černý, že jsem se mu ani nesmál.

Pán telefonuje a zjišťuje: “Dovolal jsem se dobře na ztráty a nálezy?” Druhá strana odpovídá: “To voláte špatně, tady je onkologie, tady máme spíše nálezy a ztráty.”

Myslíte, že věřícím se umírá snadněji?

Můžu mluvit jedině za ostatní, protože sám jsem ještě neumíral. Nejlepší se umírá opravdu hodně věřícím nebo vyhraněným ateistům.

- Pan Kyn

PROČ MLUVIT O SMRTI

Tak jak jsme se narodili, tak taky zemřeme a už když se člověk narodí, je dost stár, aby zemřel. Takové myšlenky zazněly na besedě s MUDr. ThLic. Jaromírem Matějčkem, Ph.D., Th.D. a Mgr. Květoslavou Othovou, ředitelkou Hospice Citadela, která se odehrála 1. 6. 2017 v zasedací místnosti MěÚ ve Vsetíně. Nápad zorganizovat takovou besedu se zrodil v hlavě Anety Tkadlecové se záměrem rozšířit povědomí o dnes nepřilíh populárním tématu umírání, a především pomoci organizaci, která usnadňuje lidem na sklonku života jejich odchod. Tím, že o takových tématech nebudeme mluvit, se smrti nevyhneme.

Jak se zachází s umírajícím pacientem a jak nás mohou takovýto lidé učít skutečně žít? Proč existuje paliativní péče? Právě takovým otázkám se hosté věnovali.

Navození bytí formální, ale příjemné atmosféry padlo do rukou Šimona Matějčka, který přivítal obecenstvo a představil hosty. Následovalo krátké úvodní slovo ředitele Sedláčka a krátká prezentace Kateřiny Macháčkové, která posluchačům nastínila pojmy, jimž se posléze přednášející věnovali.

Dozvěděli jsme se, že dříve se doma umíralo úplně běžně, v dnešní době se však umírání přesunulo do nemocnic. Díky tomu dnes ztrácíme povědomí o tom, jak se k umírajícím lidem chovat.

◆ **80 % LIDÍ UMÍRÁ V NEMOCNICI, AVŠAK**
80 % LIDÍ BY SI PŘÁLO SVÉ POSLEDNÍ DNY TRÁVIT DOMA. ◆

Nově se zavádí paliativní týmy v nemocnicích, jejichž úkolem je vyjízďet za pacienty v terminální (konečné) fázi života. Úkolem paliativy je zajistit pacientovi co nejkvalitnější život až do okamžiku smrti. „Díky paliativní péči se učím žít. Užít si života tak, jak ho mám. Každá samozřejmě pro nás skončí. Můj úkol je, abych si toho, co mám k dispozici, užil a vyčutnal.“

Jak odpověděl pan doktor na dotázky? To a mnohem více najdete na našich webových stránkách v rozšířeném vydání TGM.

V dnešní době vzniká potřeba lépe financovat takovéto služby. Ale zadarmo ani doktor nehraje a na vše je třeba peněz, a to nemálo. Proto je pro paliativu bez zdravotné politické práce (v podobě zajišťování sum ve státním rozpočtu) velmi těžké se více rozvíjet. Na druhou stranu je nutno říci, že u nás je paliativní péče ve světovém měřítku na velmi dobré úrovni.

ZTRACENÝ NEWTON

Věřím, že většina lidí, kterým se dostanou do rukou tyto noviny, chodí na naše gymnázium. Tato většina už taky pravděpodobně ví, jak to na něm chodí – aspoň co se týká studijní stránky. Jsme všeobecný gympl. Právě tento fakt se často stává předmětem rozhovorů. Na jednu stranu přírodovědně zaměřeni studenti nadávají, proč pořád musí psát slohovky, učit se dějiny minulosti, místo toho, aby se z ní poučili, a přemýšlet nad smyslem světa ve filozofii. Nespokojeným přírodovědcům zase oponují humanitně ladění lidé, kterým se nelíbí, že se musí učit, jaké chemické sloučeniny se nám potulují po planetě, když jediné, co je z chemie zajímavé, je výroba alkoholu a drog.

Největší kámen úrazu je ale fyzika. Ta je terčem útoků neustále. Chvilí jsem nad tím přemýšlela, a pak jsem si řekla: Proč? V době, kdy jsem byla ještě všemu otevřená, jsme brali Newtonovy zákony. Třetí hovoří o akci a reakci. To je zákon, který se dá aplikovat úplně na všechno, pokud jsme teda dost kreativní. Když se nenaučím, dostanu pětku (taháky si přece nikdo nedělá, že jo). Když nebudu pracovat, asi nebudu mít ani moc peněz. Když budu okukovat ženské přednosti, dostane se mi nepříliš libého komentáře a možná přiletí i facka. Vidíte? Akce a reakce.

Když nenapišu článek, nebude co dát do novin. Když nebude co dát do novin, nebude co otisknout. Nebudou noviny. A když nebudou noviny, tak nebude co číst. To by byla škoda, ne? Protože by skončil jeden ze snů, který se nám podařil uskutečnit. Sen se seberealizovat. A důvod konce tohoto snu? Ztráta nápadů, motivace, příliš mnoho práce, povinností, sebeospravedlnování, příchod prokrastinace. Nemůžu uspořádat demonstraci za psaní článků. Nedokážu vyburcovat dav literátů, aby sedl k Wordu a psal a psal. Můžu vás jen poprosit. Kdybyste měli jakýkoli nápad, zážitek, novinku, zprávu, nebojte se nám ji poslat/předat. Rádi ji zveřejníme. Nechceme, aby něco, co nás naplňuje, skončilo.

Když napíšete článek, bude co dát do novin. Když bude co dát do novin, bude co otisknout. Budou noviny. A to je právě to místo, kde se Newton dostává na „humanitnější“ vlnu. Vidíte? Akce a reakce...

- Pampeliška

ÚVAHA (ANGLICKY)

SOME THINGS

Have you ever thought about how your life would have been completely different, if some things hadn't happened? Really, think about it. What was the first thing that just came into your mind? People say you shouldn't get attached to memories. Good or bad, they'll all pass. But what if there is something you can't let go off, something that affected you so much you just can't forget. And what if it affected somebody else? You still have those same thoughts: What would have happened if I stopped the car at the right time? What if I had said "no" instead of "yes"? What if I hadn't taken that job halfway across the world?

You see, people make decisions that affect them every day. The point is, you never know what is going on in anyone's life but your own. And when you mess with one part of a person's life, you don't just mess with that one part, you mess with their entire life. Everything affects everything. This concept is called *The Butterfly Effect*. Have you ever heard of it? Scientists explain it as the notion, idea that a flap of a butterfly's wings can cause tidal waves on the other end of the world. Scary, isn't it?

Maybe you keep saying to yourself that nothing like this exists and even if it did then it couldn't affect you. But think about it for a minute. It happens

every day even though you might not notice it. Take a rumor for example. You do or say something, anything and it doesn't really matter if it is good or a bad, you can always find that one person who flips the whole thing around. See? There we have a flap of a butterfly's wings. Then the rumor spreads, some ignore it, some add fire to it. And boom, there we have the tidal waves. It doesn't matter how old you are or how old the rumor is or if you move to a different part of the globe, someone will always find out and bring it up when you least expect it. Sad, but true. And that's exactly how we affect other people's lives. And maybe, just maybe, if we didn't affect people by spreading or believing the rumors about them, our lives would be entirely different.

- LIA

FEJETON(?)

TYPICKÝ ŽIVOT STUDENTA GYMNÁZIA

Dnešní noc jsem se moc nevyspal. Zase. Bolí mě celý člověk. Utírajíc si skapávající slinu, převaluju se na druhý bok. Pozvolna rozlepju oči. Při zjištění, že je teprve šest, je znova zavírám. Asi za minutu sebou škubnu. Opět otevírám oči a zjišťuju, že nějakým zázrakem hodiny ukazují o hodinu víc. Teď už sebou trhnu pořádně, vyskakuju z postele a jdu najít něco na sebe. V rohu pokoje mi od včerejšího večera leží mírně skrčené tričko, ale nesmrdí tak moc na to, abych se s ním nespokojil, a oblékám si jej. Hledám pár, ideálně totožných, ponožek. Nepoštěstilo se. Snad mé neesteticky vyhlížející chodidla nikoho ve škole nepohorší. Trenky jsem si na první pokus natáhl obráceně, ale už bohužel není čas to spravovat.

Za chvíli si už, téměř nachystaný, vymačkávám zbytek pasty do pusy. Čištění zubů je stejně přečeňované, vyčistím si je večer dvakrát. Beru ze stolu pečlivě zvýrazněné antické filozofy a vyřáším.

O dvě minuty později se opět vracím domů, jelikož jsem na mém stole zanechal slzami smáčené laborcky do fyziky. V rychlosti je (v rámci možností) pečlivě ukládám do složky, a za opakování si Platónových citátů sprintuju do školy. Jelikož se dráha rovná rychlosti krát času, logickou úvahou dospívám k tomu, že budu muset zrychlit, nebo budou muset gympl postavit blíž.

Červené digitálky ve vestibulu právě ukazují 7:59 a já, zpocené až na místech, o kterých jsem nevěděl, že je mám, vyběhám všech 666 schodů vedoucích do věže. Samozřejmě nepřezutý, za což po cestě slíznou uštěpačnou poznámku od neznámé, periferně rozmazané osoby.

Už ve dveřích učebny se dovídám, že písemka z antických filozofů se nepíše, za to bych měl odevzdat prezentaci do biologie. Naštěstí ji mám na flashce, která je ovšem naneštěstí doma. Taky zjišťuju, že někdo včera večer změnil rozvrh a místo pěti hodin jich dnes mám osm. A jelikož si „příští hodinu, kdy se uvidíme“ napíšeme z chemie, měl bych rychle zjistit, co jsou to lipidy, protože průměr 3,2 už je vlastně čtverka. Po hodině stojím frontu u kopírky, abych si od spolužačky okopíroval laborcky, které na mailu přistály v jednu ráno. Ne, že bych v tu dobu už spal (učil jsem se na test, který nějaký inteligent nechal přesunout na jindy), ale na školní mail se v tuto dobu fakt nedívám. V kopírce se zasekl papír. Papír. Proč se tomu vůbec říká papír? A je náhoda, že se to rýmuje se slovem tapír? A kde že je v něm ta celulóza? V papíru, ne v tapírovi.

Můj mozek už očividně stagnuje. Už jsem z toho všeho unavený. Asi si dneska zapomenou tělocvik. Aspoň budu mít čas na to dočíst Zločin a trest. A taky se vyhnu pohybu, sportu, kontaktu s lidmi a podobně nepříjemným věcem.

Zítra mám první dvě hodiny suplovaný seminář a poslední hodinu dozorovanou. Neptám se proč, jsem přece rozumný mladý muž. Akceptuji to. Stejně jako přijímám fakt, že mě po gymplu čeká bakalářské, ideálně i magisterské studium, jelikož s gymplem jsem přece nic. A tím jsem se vám pokoušel předat poselství: Gympl není žádný med, ale snaž se, neboť čtyři roky jsou pořád méně než pět.

- Radek Preis

FYZIKA (A JINÉ ZÁVISLOSTI)

Pro paté vydání TGM jsme do Horkého křesla pozvali nejlepšího matikáře a fyzikáře na našem gymnáziu - pana učitele Hrnčířka! Chcete se dozvědět, jak dlouho zde učí nebo jestli je těžké pro něho studovat vysokou školu? Tak s nadšením, čtete dál!

Čím jste chtěl být, když jste byl malý?

Jako dítě jsem chtěl být železničářem. Možná mě k tomu inspirovala skutečnost, že jsme bydleli blízko nádraží a pravidelné houkání vlaků mě unášelo v předstávách po kolejích...

Proč zrovna učitel fyziky a matematiky?

Když jsem dostal rozum a opustil dětské sny o budoucím povolání, na střední škole přišlo poměrně racionální rozhodnutí - stát se lékařem. Přírodovědné disciplíny mi nedělaly problémy, tedy bylo to tak nějak logické, že se jimi budu živit po zbytek života. Když to s medicínou nevyšlo, zvolil jsem učitelství matematiky a fyziky.

Jak dlouho učíte na našem gymnáziu?

Na gymnáziu ve Vsetíně učím od absolutoria na vysoké škole, tj. od roku 1981. První láska se stala láskou na celý život...

Láska k fyzice tu byla vždy?

Opravil bych tuto otázku na „Láska k fyzice a matematice“. Přece jen tyto dvě vědy jsou jako spjité nádoby. Jedna se neobejde bez druhé, takže: ano, láska k matematice a fyzice odjakživa.

A co cizí jazyky? Učíte se nějaký?

Cizí jazyky mne provázejí celý život. Poslední léta je to zejména angličtina a stále nemám pocit, že by už nebylo co zdokonalovat...

Jak všichni určitě víme, studujete teď vysokou školu. Co vás k tomu vedlo?

Bylo to tak trochu dílo náhody. Potřeboval jsem na FAI UTB něco konzultovat do kroužku programování a tehdy mi pan prof. Vašek nabídl možnost nahlédnout do tajů zcela nového oboru Inteligentní

systémy s roboty. Zaujalo mne to natolik, že jsem do dvou měsíců po návštěvě FAI podával přihlášku ke studiu...no a nyní mám za sebou první ročník.

Je to pro vás těžké studovat ve vašem věku vysokou?

Je a není. Není v tom smyslu, že máme skvělé vyučující a na přednáškách se dozvídám spoustu nových a zajímavých věcí. Je těžké v tom smyslu, že i po tolika letech od mého posledního studia, mám pořád stejný strach před zkouškami. Ale také není od věci si občas vyzkoušet roli studenta, jaké to je, stát najednou na druhé straně.

Jaké jsou vaše koníčky?

Sbíráám vinylové desky ze 70. a 80. let. Taky se rád projedu na kole a v poslední době jsem se dal i na zahrádkaření. (pozn. šéfredaktora: Mohu potvrdit. Když jsem s panem učitelem mluvil o tomto rozhovoru, zrovna kropil zahrádku.)

Co máte rád a co naopak ne na pozici třídního učitele?

Mám k té funkci poměrně ambivalentní vztah. Na jednu stranu je skvělé pracovat s mladými lidmi, sledovat jejich vývoj a pokroky po celou dobu třídnictví, a pak najednou odejdou a jsou pryč. Ale zase ty třídní srazy, kterých díky svým létům působení na gymnáziu, absolvuji každoročně několik, jsou pak velmi příjemným setkáváním. Co mě občas trochu zlobí, je administrativa, kterou musím jako třídní učitel dělat. Ta opravdu není mojí parádní disciplínou.

Co se vám líbí na našem gymnáziu? Chtěl byste tady něco změnit?

Člověk se má zabývat jen těmi věcmi, které může změnit. Ty, které změnit nemůže, nestojí za zmínkou...

Kde jste učil před tím, než jste nastoupil na náš gympl?

Bude to znít divně, ale já mám fakt jen to učení na gymplu. Snad mě ve správnosti volby mé profese u - tvrdila i drobná zkušenost s výukou na VoŠ v rámci vysokoškolského studia. Jsem prostě učitel odjakživa.

Děkuji panu učiteli Hrnčířkovi za rozhovor a přeji mu další úspěšné roky na VŠ! A Kynovi za trpělivost.

- Lesní Plod

HORKÉ KŘESLO

„NEJSEM TAK VÝSTŘEDNÍ, ABYCH MĚLA DÍTĚ NA STŘEDNÍ.“

Nízká porodnost je jeden z největších problémů euroamerické civilizace. Počet narozených dětí se dlouhodobě drží pod 2 děti na matku. Tohle je vyspělý svět. Tak vyspělý, že porodit dítě je v něm už staromódní. Svět ovládná tržní ekonomikou.

Tržní ekonomika má spoustu pozitivních aspektů, ale jednu velkou nevýhodu. Dnes se nachází ve stavu, kdy na nás není pohlíženo jako na lidi, ale pouze jako na části systému.

Tento problém je zvláště patrný ve farmaceutickém průmyslu. Cílem již není, aby byl člověk zdravý, ale aby bral co nejvíce léků po co nejdéle dobu. Jde jen o co největší zisk.

V tomto ohledu je pro farmaceutické společnosti nejlepší hormonální antikoncepce, je potřeba ji brát často a dlouhodobě. Nikdo už neřeší, jaké to bude mít dopady na naše zdraví. Navíc při užívání antikoncepce nemáme děti, tedy žádné překážky, a proto jsme velmi výkonné. Výkon je dnes to nejdůležitější.

A pak se stávají situace, kdy čtyřicetileté "úspěšné" dámy s kariérou a penězi chodí do center asistované reprodukce, aby mohly mít dítě. Mimochodem, v ČR je takových center nejvíce na obyvatele na světě, a většinu z nich vlastní dnes již bývalý ministr financí Andrej Babiš. Asistovaná reprodukce je totiž velký byznys a za tímto účelem míří do Česka tisíce lidí ročně.

Ano, spousta párů je neplodných a nevidí jinou možnost. Někteří si za to však mohou sami, např. špatným životním stylem anebo pouze tím, že dítě tak dlouho odkládají, až ho mít nemohou.

Možná se to, zvláště ženskému pohlaví, neposlouchá dobře, ale žena zastává ve společnosti roli matky. To by měla být prioritou číslo jedna. Poté si žena může budovat kariéru, může si dělat, co chce. Takhle je to normální a přirozené.

Nestaňme se obětmi systému, nenechme se sebou manipulovat, vždy je to naše rozhodnutí. Pokud se sami sebe jednou zeptáme, jestli chceme dítě, odpovíme si ano. Bude to naše největší životní štěstí, bude to víc než peníze, víc než úspěch.

Dnešní společnost potřebuje více takových rozhodnutí, nepotřebuje další manažerky, nepotřebuje genderovou rovnost. Potřebuje lidi, ty nelze ničím nahradit, a pokud tu nebudou, tak přirozeně přijdou jiní, z jiných oblastí a s jinou kulturou. Ti jsou totiž málo "vyspělí" a stále se ještě otravují s nějakými dětmi.

Tato úvaha byla napsána na základně výborné přednášky na téma Plodnost od paní MUDr. Máslové.

- Klára Hnilicová

VSETÍNSKÁ KNIHOVNA HLEDÁ LITERÁRNÍ TALENT

*Jste skrytý literární talent?
Píšete a chcete znát názor odborné poroty na svou práci?
Máte rádi literaturu?*

Pak právě pro vás pořádá Masarykova veřejná knihovna Vsetín 8. ročník literární soutěže:

TALENT ZE ŠUPLÍKU.

„Talent ze šuplíku spatřil světlo světa v roce 2003 a jeho snahou je poskytnout prostor a možnost prezentace své práce mladým lidem, kterým je blízká literární tvorba“, přiblížila smysl soutěže knihovnice Lucie Strbačková, která stála u zrodu soutěže a organizuje ji do současnosti.

Soutěž je určena pro **autory ve věku od 15 do 30 let**, kteří napíší svou práci v próze či v poezii. Nově je také vítán virtuální příspěvek – ukázka blogu, vlogu, webové stránky, kanálu na youtube, diskuzí, panelů aj. Zájemci mohou dodávat své příspěvky v **termínu od 1. června do 31. října 2017** v elektronické podobě na **e-mail: lstrbackova@mvk.cz**.

„Už se moc těšíme na všechny příspěvky a věříme, že bude z čeho vybírat“ uvedla Lucie Strbačková a dodala: „vítěz bude mít možnost autorského čtení v knihovně a jeho práce budou zveřejněny na webu knihovny. Můžete se těšit na lákavé ceny a to vše na slavnostním vyhodnocení, které proběhne v listopadu 2017.“

V porotě mezi jinými zasedne například literární kritik, redaktor a básník Pavel Kotrla, který si ke komentáři soutěže propůjčil slova dalšího ze vsetínských básníků Jakuba Chrobáka: „Psaní není soutěž. Každý z vás, kdo v sobě našel odvahu vyjít se svým nitrem ven, vyhrál, protože zažil něco, co většina lidí nikdy nepozná. A to jsou věci, které jsou nafurt.“

- Vsetín, 7. června 2017
Kateřina Janošková
Masarykova veřejná knihovna Vsetín

JAK SE ŽIJE NA UNIVERZITĚ V BRITÁNII?

Pro poslední číslo TGM ve školním roce 2016/17 jsme si přichystali rozhovor s absolventkou našeho gymnázia - Nikolou Doanovou, která vám v několika odpovědích shrne, jak vypadá univerzitní studium ve Velké Británii, kde momentálně žije, a možná se jí také podaří některé z vás dovést ke zvážení studia v zahraničí.

Kde momentálně studuješ a jaký obor?

Studuju psychologii s poradenskými dovednostmi v Londýně na Middlesex University.

Jak dlouho v Londýně studuješ? Podařilo se ti na tvou školu dostat hned po maturitě?

Teď jsem ve druhém ročníku. Už od prvého na gymplu jsem věděla, že chci studovat psychologii a po maturitním ročníku jsem se hlásila na dvě fakulty v Brně na psychologii a ani na jednu mě nevzali. Nakonec jsem šla v Brně studovat geologii, která mě absolutně nebavila, proto jsem odtamtud po prvním semestru odešla. Na další rok jsem se hlásila na školy v Brně, v Olomouci, v Praze a v Košicích a opět mě nevzali ani na jednu školu. Na internetu jsem narazila na soukromou školu v Bratislavě, kam vás vezmou bez přijímaček, a proto jsem se rozhodla studovat psychologii právě tam. Ani v Bratislavě mě škola vůbec nebavila, všechno, co se zde učilo, jsem znala už z gymplu, a tak jsem během svého pobytu na Slovensku hledala jiné možnosti jak nebo kde studovat psychologii. Narazila jsem na českou agenturu UniLink, která pomáhá studentům se studiem v Spojeném království. Přes ni jsem se tedy přihlásila na 5 škol ve Velké Británii, z nichž jedna byla právě v Londýně a na všechny školy jsem se díky skvělé spolupráci s UniLinkem dostala.

Proč sis vybrala zrovna Londýn?

Studovat v Londýně jsem chtěla nejvíce, protože já osobně miluju velkoměsta a vždy se mi život v Londýně jevil jen jako sen, jako něco nepředstavitelného. Navíc po navštívení webových stránek Middlesex University mě tato škola ihned zaujala, ale být jejím studen-

tem se zdálo jako něco nedosažitelného. Sny se mi však vyplnily a já jsem se rozhodla studovat a žít v Londýně. Mezi dalšími důvody pro mé rozhodnutí bylo také to, že se v Londýně nemusíte bát nedostatku pracovních míst a také to, že jsem nechtěla studovat žádný jiný psychologický obor, než ten s poradenskými dovednostmi, který je dostupný pouze na minimálním počtu vysokých škol.

Jaké byly tvé první dojmy z nového prostředí - bála ses něčeho? Pomohl ti někdo se zorientováním?

Ničeho jsem se nebála, vždycky se do zahraničí těším a ten pocit, když tam jsem, mě vždycky naplňuje. Před nástupem do prvního ročníku a po příjezdu do Anglie jsem nejdřív pracovala jako Au pair, ale první rodiny, ve kterých jsem pracovala a bydlela, byly stejně nevydařené jako moje pokusy dostat se na univerzitu. Nakonec jsem našla úžasnou česko-britskou rodinu, se kterou jsem dodnes v kontaktu. Se vším mi pomohli - s opravou mého životopisu, s hledáním práce, s zřízením bankovního účtu, s registrací k praktickému lékaři apod.

Kolik stojí školné a jak zvládáš ostatní finance?

Naštěstí mám na školné půjčku od britské vlády, kterou si může vzít kdokoli, kdo žije ve Spojeném království nebo v Evropské unii (aspoň zatím). První dva roky mě školné stálo 9 000 liber ročně, ale nedávno bylo zvýšeno na 9 250 liber. S podmínkami půjčky jsem maximálně spokojená. Se splácením půjčky můžete začít až po studiu, a to pod podmínkou, že vaše příjmy dosahují alespoň 21 000 liber ročně (pouze pokud budete pracovat ve Spojeném království, výše minimálního příjmu pro splácení půjčky se budou lišit podle země, kde se rozhodnete pracovat). Jestliže nebudete schopni půjčku splácet, pak se vám po 30 letech anulují, i když nezaplatíte ani jednu penny a už nikdy nebudete muset nic doplácat.

Londýn je samozřejmě hodně drahý. Ostatní finance vždy zvládám díky brigádám. Většinou

pracuju jako Front of House team member v restauraci, což znamená, že jsem neustále v kontaktu se zákazníky - vyřizuju objednávky, kontroluju, jestli je vše v pořádku atd.

Jak ovlivní Brexit tvá budoucí léta na univerzitě?

Naštěstí mě Brexit nijak neovlivní, stejně tak neovlivní ostatní studenty univerzit ve Spojeném království ani ty, kteří budou na univerzity letos nastupovat. Je nám garantováno, že půjčku můžeme odebírat až do konce našeho studia.

Určitě máš mnohem delší letní prázdniny než my středoškoláci, jak je nejrádjší trávíš?

Minulý rok jsem byla v Americe na programu Work and Travel. Jde o to, že si pár měsíců odpracujete a následně můžete měsíc cestovat. Loni jsem pracovala ve státě Connecticut a letos jedu znovu a tentokrát do státu Wisconsin.

Mohla bys popsat přijímací proces na univerzity ve Spojeném království a jak se liší od toho českého?

Myslím si, že přijímací procesy se mohou lišit podle univerzity nebo podle oboru. V mém případě bylo nutné vypracování tzv. personal statement, což je něco jako motivační dopis - musíte zde přesvědčit komisi o tom, že by měli vybrat právě vás. Také jsem musela odevzdat dvě reference. Většinou se po vás žádá také jazykový certifikát, v této části přijímacího procesu na mou univerzitu stačilo mít pouze za 1 či za 2 u maturity z angličtiny. Myslím si, že největší roli hraje personal statement - tímto jsem prokázala, že se opravdu zajímám o to, co chci studovat. A právě to v Česku nikoho nezajímalo.

Čím se nejvíce liší britské univerzity od těch českých? Co považuješ na svém studiu za výhody a co za nevýhody?

Studium na českých univerzitách spočívá v tom, že se student naučí látku ze skript. Pak jde každý semestr na zkoušku a odpoví na otázky podle toho, co se naučil. Ve Velké Británii jsou zkoušky jen jednou za celé vaše studium - na konci druhého ročníku. Některé obory zkoušky dokonce ani nevyžadují. Často ale musíte psát například eseje, kde musíte kriticky porovnat a zhodnotit různá tvrzení apod. Zkrátka jde o využívání znalostí, které si sami získáte z různých odborných časopisů, literatury a dalších zdrojů. Zkouška v mém oboru spočívá v podstatě v tom samém. Musíte odpovědět na dvě otázky podle vašich vědomostí ze samostatně vyhledaných studií, teorií, výzkumů atp. V ČR jste pro

vyučující jen studentským číslem, neznají ani vaše jméno. Ve Velké Británii se učitelé snaží poznat své studenty osobně, znají je jménem, zajímají se o vás, usilují o to, aby každý student využil svůj potenciál, a podporují vás v té oblasti, která vás zrovna nejvíce zajímá. Mimoto se naše univerzita snaží o to, aby byl každý student „100% employable“, tzn. aby neměl žádné problémy s přijetím do zaměstnání ve svém oboru. Každý týden také míváme workshopy, kdy naši výuku navštěvují různí psychologové a po předvedení našich dovedností nám radí s tím, co bychom mohli zlepšit, co bychom mohli udělat jinak apod. Co se mi líbí konkrétně na mém studiu, je čas strávený ve škole, což vychází pouze asi na 10 hodin týdně. Na britských univerzitách se učí hlavně to, co budete zaručeně potřebovat. Můžete studovat téměř jakýkoliv obor, například počítačové hry. Dokonce ani můj obor není zcela běžný a na všech univerzitách ho nenajdete. Bakalářský titul v Británii má mnohem větší hodnotu než v ČR, můžete po jeho získání jít ihned pracovat. Klade se mnohem větší důraz na zkušenosti než na tituly. Navíc pokud pracujete určitou dobu v daném oboru, nikdy jste nestudovali a chcete se hlásit na univerzitu, můžete jít rovnou na Magistra, který se v Británii studuje pouze jeden rok na rozdíl od ČR. Nevýhodou studia ve Velké Británii je na druhou stranu existence školného a jeho výše (pro mezinárodní studenty mimo EU je navíc vyšší a nemají nárok na půjčku), také vysoká cena kolejí, které jsou ale na druhou stranu velmi moderní.

Máš nějaké specifické plány do budoucna?

Příští rok bych ráda šla na placement, což je práce, kterou mi pomůže najít má škola. Mimo jiné mi škola pomáhá s vypracováním životopisu, motivačního dopisu, s přípravou na interview atp. Jestliže nepůjdu na placement, tak normálně nastoupím do třetího ročníku. Pokud bych na něj šla, tak bych do třetího ročníku chtěla poté nastoupit na Mauriciu, kde sídlí jeden ze 4 kampusů mé univerzity. Musela bych si však nejdřív něco našetřit, i přesto, že na Mauriciu jsou ceny zhruba stejné jako v ČR. Po dokončení studia bych ráda několik let cestovala, protože právě cestování je mou největší vášní.

Děkujeme za rozhovor a hodně štěstí do budoucna!

- Laura Doanová

VE SPOLUPRÁCI S

Blíží se léto, cestování a spousta možností, jak si užít knížky v „dovolenkové a prázdninové pohodě“. Masarykova veřejná knihovna Vsetín nabízí několik tipů pro tuto příležitost:

Knihy o cestování – vybírat můžete z 1.500 titulů: Cestopisy, mapy, průvodce, audioknihy (mp3) / Evropa, Asie, Afrika, Amerika, Austrálie, Oceánie, Antarktida...

TIPY NA VAŠE CESTY:

Ladislav ZIBURA: 40 dní pěšky do Jeruzaléma,

Pěšky mezi buddhisty a komunisty

Jan Tomšíček: Afrikou domů na kole,

Do Vladivostoku na zmrzlinu na kole

Michal Hevar: Afrikou na dohled

Leoš Šimánek: Aljaška: dobrodružství do extrému,

Amerikou od severu k jihu

Martin Šustek: Autostopem na Sibiř

Radek Folw: Cesta kolem Austrálie za 80 dní

Radova Kunc: Cestami trollů: netradiční cyklistický průvodce Norskem

Lucie a Pavel Novákoví: Dva roky po Asii stopem

E-knihy

Ve vsetínské knihovně si můžete vypůjčit také e-knihy (vše on-line). Díky této službě mají čtenáři přístup k nejnovějším titulům ze současné produkce českých nakladatelů z pohodlí domova - prostřednictvím internetu do čtečky či mobilního zařízení.

TIPY NA E-KNIHY:

Bernard Minier - Zkurvenej příběh

V románu autor potvrzuje své mistrovství a definitivní členství v exkluzivním klubu velkých spisovatelů detektivek a thrillerů.

Kiera Cass - Siréna

Oceán zachránil Kahlen před smrtí. Je to už dávno, co ji nenechal utonout, a od té doby mu slouží jako siréna. Svým zpěvem láká bezpočet neznámých do hlubin moře...

Wendy Northcutt - Darwinovy ceny: Odpočítávání konce

Pokračování celosvětově populární série příběhů o lidech, kteří sami sobě přivodili kuriózní smrt.

Přijďte si k nám vybrat!

Masarykova veřejná knihovna Vsetín, Dolní náměstí 1356, Vsetín

www.mvk.cz, facebook

PŘÍHODA S KAMEROU

Na Přírodovědné fakultě UPOL nám půjčili termokameru. Král Mikuláš I. s ní namířil na nejmenovanou paní učitelku fyziky a řekl: „Paní učitelko, vy jste jakási teplá.“, načež ona na to: „No... já jsem Horká odjakživa!“

PADESÁT ODSTÍNŮ ŠEDI

aneb
50%
šance,
že další díl
už
nedodívám

Kino Vatra bylo přeplněné lidmi, když se hrál druhý díl Padesáti odstínů šedi. Víte, kolik nás bylo na Moonlight, výherce Oscara? Tak málo, že málem nepromítali. To mi láme srdce nejvíce. Padesát odstínů je jeden z nejhorších filmů, co jsem kdy viděla, a ráda bych vám vysvětlila, odkud se tento silný názor bere, a pokusila se vás o něm přesvědčit.

Jeden z největších problémů jsou hlavní postavy. Anastásie je nehorázně slabá, nudná a plochá postava. Nemá žádný pořádný charakter ani názory a dělá věci, které jí jsou nepohodlné, protože nechce ztratit Christiana. Je těžké dívat se na tak neschopnou postavu. Naopak Christian Anastásii neustále říká přesně, co má dělat, „stalkuje“ ji, nenechá ji napokoji, přestože si to Anastásie přeje. Ukradne jí finanční informace a v podstatě přizná, že ji bije, protože chce zmlátit svou mrtvou matku. Ale má svaly, takže je to sexy. Například Christian Anastásii v prvním díle říká, že „může kdykoli odejít“ z jejich „dohody“. Říká, že by to „pochopil“, kdyby nechtěla být součástí jeho nezvyklých sexuálních praktik. A to je rozumné. Zanedlouho se však, když mu sdělí, že jeho smlouvu podepsat nechce, vloupá do jejího bytu a má s ní sex, aby si smlouvu rozmyslela. Zopakuju to. Vloupá se do jejího domu! Co se stalo s jeho přístupem „pochopení“? Jeho zneužívání Anastásie by nemělo být romantizováno. Padesát odstínů šedi je domácí násilí zobrazované na našich plátnech pro pobavení široké veřejnosti. To je nebezpečná věc.

Film byl slibován jako žhavá jízda plná sexu, avšak vztah mezi hlavními postavami je sterilně chladný a vůbec nefunguje. Jak by taky mohl? Je to povrchní film, kde se lidi do sebe 'zamilují' jen proto, že jsou sexy nebo bohatí. Většinou diváků šlo právě o tento aspekt sexu a byli ochotni opomenout, jaký je příběh nebo jaké jsou postavy. Nicméně i tahle zásadní věc chybí. Když už nějaké sexuální scény ve snímku jsou, vypadají spíše jako to, co bychom viděli ve videoklipu. Divák si v podstatě musí představit, co se asi děje během toho, co používají symboliku jako stříkající vodopády (Nedělám si srandu. To tam opravdu bylo.) a vše doprovází popová hudba. Tvůrci filmu nejsou ani natolik odvážní, aby opravdu dali divákům to, co si přejí. Pokud by tak udělali, znamenalo by to méně diváků, tudíž méně peněz. Je to film, který se vůbec nesnaží a jednoduše z diváků vymáhá peníze.

Jde na první pohled poznat, že tvůrci tohoto filmu byli jednoduše líní. A to mě nesmírně irituje. Spousta věcí nedává smysl. Děj obecně zapomíná dořešit problémy, které dříve nastaly nebo aspoň respektovat jeho pravidla. Děj se nehorázně táhne a nic se pořádně neděje. Například v druhém díle se objevuje krátká scéna, kdy Christianova helikoptéra zhavaruje a nikdo ho nemůže najít. Za pár minut se ale zjistí, že je úplně v pořádku a nic se nestalo. A to je vše. To je ta velká pointa. Scéna se objevuje zničehonic, nemá žádný smysl v kontextu celého filmu a nemá žádný dopad na postavy. Celý 'nečekaný zvrat' končí během pár minut a nenabývá žádného významu. Takovýchto momentů je ve filmu opravdu mnoho.

Dialog je nepříjemně trapný a stejně takové jsou i herecké výkony. Herci vypadají nezaujatě a jde vidět, že se v rolích vůbec necítí. Kamera i režie jsou ploché a lajdácké. Film nebezpečně zkrsluje BDSM (sexuální praktiky zobrazeny ve filmu) a ještě k tomu je zkrátka nudný. Nevím ani, jestli

film je vhodné slovo, protože těmi se zabývám a takhle nevypadají. Víím, že mnoho z vás se na tento film bylo podívat. Důrazně vás však prosím, abyste si to u příštího dílu rozmysleli. Víím, možná řeknete: „Emmo, přeháníš to. Je to jen film pro zábavu.“ Ale to je špatná výmluva. Je mnoho filmů, které umí to, co Padesát odstínů šedi, ale zároveň dokáží být i kvalitní. Tak vás vyzývám - jděte a vyhledávejte takové filmy! Slibuju, nebudete zklamaní.

- Emma Marková

TIPY NA FILMY:

National Lampoon: Zvěřinec (1978)

V roce 1962 se děkan Wormer odhodlá z univerzity vyhostit celé bratrství Delta Tau Chi, tito lumpové mají však v plánu něco jiného. (Komedie)

Hotel Rwanda (2004)

Pravdivý příběh hotelového manažera, který během genocidy ve Rwandě ukrýval přes tisíc uprchlíků ve svém hotelu. (Historický, Drama)

Scott Pilgrim proti zbytku světa (2010)

Ve filmu, který vypadá jako videohra, musí Scott porazit sedm smrtelných bývalých své nové holky, aby si získal její srdce.

(Akční, Komedie, Dobrodružný)

Stvoření pro lásku (2000)

Mezi dvěma sousedy, mužem a ženou, vznikne silné pouto po tom, co se dozví, že jejich partneri je podvádějí. Dohodnou se na vztahu pouze platonickém, protože nechtějí spáchat to, co jejich partneri.

(Drama, Romantický)

Rosemary má děťátko (1968)

Mladý pár se přestěhuje do nového bytu mezi zvláštní sousedy a začnou se dít divné věci. Žena záhadně otěhotní a paranoia nad bezpečím jejího dítěte jí začne ovládat život. (Mysteriózní, Drama, Horor)

TGM

TISKOPISGYMNAZIALNIMLADEZE.WEEBLY.COM

@REDAKCETGM

/STUDENTSKENOVINYTGM

Šéfredaktor: Pan Kyn

Grafické zpracování: Pan Kyn, Adéla Dobrovolná

TVŮRČÍ TÝM:

Pan Kyn, Adéla Dobrovolná, Daniela Baránková,
Jan Jurčík, Kryštof Kupčík, Michaela Matějčková,
Radek Preis, Lucie Šcotková, Natálie Maliňáková,

Laura Doanová, Emma Marková,

Kontakt: redakce@mgvsetin.cz

Tisk: Ethics Ostrava s.r.o.

Číslo páté

© 2017

STUDENTSKÁ RADA

ANEB

O jedné velké promarněné příležitosti

Ano, na naší škole existuje studentská rada. Orgán, který by měl zastupovat studenty a umožnit lepší komunikaci s vedením školy. Kdybychom školu jako instituci přirovnali ke státu, pak by studentská rada byla něco jako Poslanecká sněmovna. Volíme si do ní své zástupce a tito zástupci by měli hájit naše zájmy a předávat je vedení školy. Tady se dostáváme k hlavnímu problému. Na zasedání studentské rady totiž žádný zástupce vedení školy nechodí a přitom by měl. Měl by říci, co nového se událo a jaké změny plánuje vedení školy do budoucna. Měl by naslouchat studentům a brát jejich připomínky a argumenty vážně. To se bohužel neděje. Vedení školy názor studentů totiž vůbec nezajímá, a kdybychom se vrátili k přirovnání školy ke státu, pak rozhodně nejsme školou demokratickou. Dnešní stav bych spíše přirovnal k Ruskému samoděržaví za vlády Kateřiny I. Veliké. Navíc se vedení školy na venek se Studentskou radou ještě prezentuje, jak ti studenti mohou říci svůj názor, jak je to super. Reálně je tohle jediný důvod, proč vlastně studentskou radu máme. Je tu jen proto, aby vedení mohlo říci, že škola má orgán zastupující studenty. Nenechme si všechno líbit. Tímto chci vyzvat všechny zástupce tříd, aby lépe plnili své povinnosti. Zástupci na Studentskou radu nechodí, protože v ní nevidí žádný smysl. Pokud by viděli, že mohou něco prosadit, určitě by přišli v hojnějším počtu. Chci tímto vyzvat také vedení školy, aby plnilo své povinnosti a jednalo se studenty jako s chytrými lidmi a nezatracovalo jejich názory. Myslím si, že komunikace mezi vedením školy a studenty není úplně nejlepší, ale vedení školy nejeví ani zájem toto nějak změnit. Dle mého názoru, je zbytečné provozovat studentskou radu v tomto stavu. Pokusme se ji pozvednout nebo ji zrušme.

- Klára Hnilicová, 5.A

CO SE DĚJE NA ŠKOLE?

Nemáš tón?

TAK SI HO PŘEDSTAV!

Tento rok ve sboru vypadal bídně, velice bídně... Poměr holek a kluků byl cca 20:1 (což je velmi málo). Ze začátku jsme tomu nevěnovali moc pozornosti, přece po našem rádobu vtipném náboru se k nám vždy někdo přidal. Ano, lidí přibývalo. Byly to sice většinou holky, ale objevil se mezi námi i nějaký ten kluk. Blížil se Vánoční koncert, a ve sboru stále panovala holčičí převaha. A tak v tento čas vánoční začal hon na muže se zlatem v hrdle. A ulovili jsme. Náš zázrak se jmenuje Jana Kajabová, která zachránila mužský hlas. Vánoční koncert dopadl z našeho pohledu celkem slušně a my byli spokojeni.

Následovala nejtěžší část roku. Byla před námi soutěž, na kterou jsme se těšili, ale zároveň se jí báli. Pilně jsme trénovali, jezdili na soustředění (kde paní Kaločová měla neustálý pocit, že cítí plyn) a občas jsme navštívili i čtvrtětní zkoušky. Kvůli hláškám jako: „Představuj si, že jsi balónek a lehce unikáš“ nebo „Když nemáte tón, tak si ho představte“, pro nás bylo velice obtížné se soustředit (více vtipných hlášek paní Kaločové můžete najít na fb stránce „Kaločoviny“). Všechno jsme ale zvládli na jedničku a trošku zklamání, trošku nadšení jsme se vrátili z Brna se stříbrem. Za největší úspěch letošního roku považujeme naši píseň „coconut“, kterou jsme si sami zvolili, a během zkoušek jsme ji svorně začali nenávidět.

A ptáte se, proč vlastně obětujeme svůj volný čas kvůli něčemu, jako je sbor? Ano, je pravda, že to často není žádný med, ale jak řekla paní Kaločová: „zpěv sblíží“. Jsme jako jedna velká rodina, která i přes překážky drží pospolu.

- Michaela Matějčková